

Ewald Frank

Noi așteptăm ca Dumnezeu să facă în scurt timp lucruri puternice. Eu am relatat deja aici, într-un cerc mai restrâns, și data trecută la Zurich, despre călătoria mea. Multe lucruri m-au mișcat, și noi constatăm, din cele ce se întâmplă, că noi trăim în zilele sfârșitului.

Fratele Smith a citit acest Cuvânt, pentru ca noi să înțelegem ceea ce Domnul a spus deja: „*Ascultați-Mă și înțelegeți bine*”, zice Domnul”. Fie ca Domnul să ne dăruiască har, ca să ascultăm bine, să ascultăm cu luare aminte ceea ce El spune, iar pe urmă să nu tâlcuim, ci să înțelegem ceea ce El a spus. Dacă cineva tâlcuiește, atunci el nu a înțeles nimic. Dacă cineva a înțeles, atunci el nu trebuie să mai tâlcuiască; atunci lucrurile sunt clare, și noi am înțeles vorbirea Domnului. Despre aceasta este vorba în zilele acestea. Deci, să ascultăm pe Dumnezeu cu toată seriozitatea și sinceritatea, fără nici o părere dinainte stabilită – și asta este foarte important.

Dacă oamenii se ascultă unul pe celălalt, însă ei au o problemă deja închipuită în capul lor, atunci ei nici nu ascultă cu luare aminte la cele spuse, și despre înțelegere nici nu mai vorbim. Ei aud ceea ce ei doresc să audă, și înțeleg ceea ce ei vor să înțeleagă. Așa ceva nu e voie să ni se întâmple în chip duhovnicesc. Dumnezeu să ne ferească de astfel de cazuri. Însă și aceasta se întâmplă destul de des, și de aceea stăm în fața unei întrebări foarte mari: câți vor fi care vor persevera până la sfârșit, care vor rămâne în Cuvântul adevărului, care nu se lasă de Cuvânt prin enervare, ci vor aștepta în răbdare?

Apostolul Iacov scrie: „... *așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie*” (Iacov 5:7b), până când Dumnezeu va putea să încheie lucrarea Sa. Nu este nici o taină că pe pământ există mai multă încurcătură și rătăcire decât ne-ar conveni nouă, și asta să ne slujească, așa cum o formulează fratele Branham într-un loc, ca să împingem lucrurile autentice cu atât mai mult în lumina adevărată. Noi am putea să ne oprim la lucruri care nu sunt bune, însă atunci nu ne-am mai bucura nici de cele bune.

Noi știm că tot ce a creat Dumnezeu, tot ce a făcut Dumnezeu, nu era numai bun, ci era foarte bine. Dumnezeu a privit tot ce a făcut, tot ce a zis, și totul era foarte bun. Același lucru îl putem spune și astăzi. Tot ce spune Dumnezeu, ceea ce face, ceea ce lucrează El, fie în legătură cu creațiunea trecătoare, însă cu atât mai mult când este vorba despre lucruri nepieritoare, netrecătoare, și veșnice în noi. Aceasta trebuie să fie o lucrare desăvârșită. Din Dumnezeu pot ieși numai lucruri desăvârșite. Dacă noi am fost în Dumnezeu, conform Sfintei Scripturi, înainte de întemeierea lumii, și am fost născuți din Dumnezeu, atunci avem de a face cu o lucrare desăvârșită – o naștere din Dumnezeu.

Noi am subliniat și faptul că această naștere trebuie să se înfăptuiască prin Cuvântul și prin Duhul Lui Dumnezeu; nu numai ca o filozofie smerită, care face parte câteodată din domeniul lucrurilor spirituale, ci ca o experiență adevărată cu Dumnezeul nostru. Poate că amintesc asta numai pentru că în urmă cu 14 zile, cu ocazia vizitei mele în S.U.A., a trebuit să primesc cea mai mare decepție din viața mea. Acolo am auzit lucruri pe care le auzisem parțial de la unii și alții. Dar după ce aceste lucruri au fost aduse în fața mea în mod masiv, eu mi-am schimbat poziția. Dar din inima mea s-a ridicat o mulțumire nouă, știind că există o gloată care nu se lasă înșelată, care nu poate fi dusă în eroare, care nu se lasă mințită, ci oameni care așteaptă ca Cuvântul lui Dumnezeu să se îplinească, și se va împlini cuvânt cu cuvânt, așa cum este scris.

Nici seara aceasta nu o vom petrece cu lucruri negative; pentru aceasta timpul ne-ar fi prea scump. Dar noi trebuie să le amintim, ca să vă aducem în fața ochilor ce har am avut că am rămas în Cuvântul lui Dumnezeu, încât nu am ieșit din mărturia Scripturii, fără să tâlcuim ceea ce El a făgăduit. Vreau să le exprim, așa în câteva cuvinte: există multe învățăături în ziua de azi, chiar și în cercurile celor în care și cu care ne-am cunoscut și în alte părți.

Pentru un cetățean normal al Împărăției lui Dumnezeu, - pentru că așa este scris: „*Noi nu mai suntem oaspeți și străini, ci cetățeni ai casei*” - , apostolul Pavel spunea: „*Cetățenia noastră este în ceruri*”, și asta noi o credem din inimă. Dar mai există și oameni care cred cu adevărat că Domnul ar fi venit deja, și Matei 25 s-ar fi împlinit, și Mirele ar fi aici, în mijlocul Miresei Sale. Sunt oameni care cred că prima înviere ar fi

avut loc, care cred că răpirea și alte lucruri ar fi avut loc. Dacă nu aș fi auzit toate acestea cu urechile mele, atunci ar fi trebuit să scutur capul și să întreb pe cel ce mi-a relatat totul, dacă el a ascultat bine ceea ce el a auzit. Dar eu am ascultat ore întregi relatarea lor. Eu vă spun că am fost foarte dezamăgit când am observat cum se împinge totul în papucii celui pe care Dumnezeu l-a folosit în modul cel mai puternic de la zilele apostolilor încoace. Asta mă doare cu atât mai mult. Dar așa cum am spus mai înainte, noi putem să mulțumim, noi nu ne rușinăm de alegerea lui Dumnezeu, ci noi suntem mulțumitori pentru toți robii Lui, pentru toți apostolii și prorocii. Dar un lucru rămâne în picioare, și anume că ei au vorbit toți aceeași limbă a lui Dumnezeu, au vorbit toți la fel și au învățat la fel, și că nu poate exista contradicție între ceea ce Dumnezeu a spus acum patru mii sau două mii de ani, și ceea ce el a vorbit acum douăzeci de ani. Dacă Dumnezeu vorbește, atunci va fi întotdeauna același lucru. EL nu va crește niciodată în cunoștință, El nu va spune niciodată că ar fi uitat ceva – El nu poate uita ceva. EL este izvorul oricărei înțelepciuni, și pentru aceasta suntem foarte mulțumitori.

Rău este însă că unii oameni, care se îndepărtează de la Cuvântul lui Dumnezeu, își pierd și mintea. Eu pot să devin, - poate nu ați știut -, și foarte incomod, și, dacă este cazul, și eu pot să pun întrebări incomode. Asta am făcut și cu ocazia respectivă. Eu am întrebat dacă Domnul a venit atunci cu toți sfinții Lui, și toate popoarele sunt adunate în fața Lui cu plânsete, și alte lucruri. Și ei au răspuns: „Da, El a venit cu toți sfinții Lui, și toate popoarele sunt adunate înaintea Lui.” El m-a întrebat încă, dacă eu nu aș fi auzit plânsetele tuturor popoarelor. Eu am spus că până în prezent încă nu am auzit.

Dar eu amintesc asta doar pentru că acolo au fost și frați, care au fost și în locul acesta și în alte călătorii cu noi, și care dintr-o dată au primit o descoperire asupra celor șapte tunete, iar toate celelalte ar face parte din ele. La auzul acestor „taine”, ai dori ca trăsnetul să lovească odată, pentru a pune capăt unei astfel de nebunii. Dar un lucru rămâne în picioare: Dumnezeu este dator față de Cuvântul Său, și totul se va desfășura așa cum este scris. EL va veni din nou pentru a-i lua pe ai Săi. Dar și în acest punct trebuie să se împlinească Scriptura: „Dacă ei vor spune: „Hristos este aici, Hristos este dincolo”, voi să nu-i credeți.

Pentru că așa cum apare fulgerul pe cer, de la răsărit până la apus, așa va fi venirea Domnului”.

Cel mai rău lucru a fost însă când și eu am avut un citat dintr-o predică, din 1965, și am putut arăta că fratele Branham a așteptat la fel venirea Domnului, iar oamenii aceștia susțin că Domnul ar fi venit în 1963. Acest frate înțelept mi-a replicat atunci că acest lucru nu ar fost descoperit nici fratelui Branham, și anume când Domnul a venit. Eu am spus că atunci e bine, pentru că nici eu nu am primit această „descoperire”.

Așa cum am spus, noi nu vrem să luăm în derâdere astfel de lucruri, ci este o durere adâncă în inimile noastre pentru faptul că au apărut astfel de lucruri, că ele sunt răspândite, și că mulți oameni sunt smulși și atrași de astfel de noutăți, pentru că, - și asta o spun cu bună știință -, pentru că ei au părăsit dragostea pentru adevăr. Trebuie să părăsești ceva, ca să primești altceva. Dacă am ambele mâini pline, atunci nimeni nu va putea pune altceva acolo; trebuie să arunci prima dată ceva ce ai avut, pentru a prelua altceva, ce este fără valoare. Deci, să mulțumim Domnului pentru că El ne-a păstrat în harul Lui. Aceeași oameni mai spun că și harul s-ar fi terminat în 1963... și alte lucruri. Eu pot să mulțumesc Domnului pentru că harul Lui nu s-a terminat cu noi. Unde am fi noi dacă harul s-ar fi terminat? Harul se va încheia abia atunci când ultimul va fi chemat, ultimul care trebuie să vină încă în Împărăția lui Dumnezeu, după Cuvântul Scripturii din Romani 11:25: *„Fraților, ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor.”*

Acest sfârșit de săptămână îl privesc așa ca pe o adunare de casă. Eu voi da și altor frați ocazia să spună ceva și să ne salute. (Salutul fratelui A.L. din Canada)

(Fratele Frank) Ce bine e dacă omul știe mai multe limbi. Dacă și noi am cunoaște cu toții engleza, deoarece jumătate din lumea aceasta vorbește engleza; de am fi și noi dintre aceștia.

Să mai citim unele texte din Sfânta Scriptură, iar apoi și dintr-o predică a fratelui Branham. Eu nu fac asta adesea, ci o fac foarte rar. Din Cuvântul lui Dumnezeu doresc să citesc din Psalmul 119:160: *„Temelia*

Cuvântului Tău este adevărul, și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice.”

Un cuvânt foarte cunoscut și din Psalmul 138:1-2: *„Te laud din toată inima, cânt laudele Tale înaintea dumnezeilor. Mă închin în Templul Tău cel sfânt, și laud Numele Tău, pentru bunătatea și credincioșia Ta, căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale.”*

Noi nu putem repeta suficient că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în veci. Noi nu putem repeta suficient că Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța originală, iar tot ce Dumnezeu a făcut și va mai face încă, vor fi făcute conform Cuvântului Său, iar tot ce fac slujitorii Lui, trebuie să fie tot conform Cuvântului Său.

Despre Noe aflăm într-un verset: *„El a făcut totul după Cuvântul Domnului”*. Despre Moise citim: *„El a făcut totul, după cum îi arătase Domnul.”* Despre Ilie, când se afla pe muntele Carmel, aflăm: *„Ca să știți că tot ce am făcut, am făcut după Cuvântul Domnului.”*

Bărbații lui Dumnezeu trebuie să fie în legătură cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt, și trebuie să scoată din același izvor, din care au băut toți prorocii și apostolii. De aceea, trebuie să fie o concordanță de sută la sută cu cele vestite în trecut și cu ceea ce va fi vestit încă.

Atunci când fratele Branham era încă în viață, și a fost transpus în paradis, i s-a spus că el va fi judecat după ceea ce el a predicat. Acest lucru l-a surprins. Noi toți credem că nu vom fi judecați, de aceea ne permitem de multe ori unele lucruri care nu ni le-am permite dacă am fi conștienți că și noi vom răspunde, având o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Dar acolo i s-a spus că el va fi judecat înaintea acelor cărora le-a predicat. El a fost surprins și a întrebat. „Și apostolul Pavel va fi judecat?” Răspunsul a fost: „Da!”. Apoi, el a zis: „Eu am predicat ceea ce a predicat apostolul Pavel, am botezat așa cum a botezat el. Dacă el va sta în picioare, voi sta și eu în picioare”. Apoi strigat o gloată mare, o gloată în haine albe: „Noi ne bazăm pe aceasta și ne odihnim pe Cuvântul acesta”.

Eu am spus asta poate din motivul că se vestește așa de mult ceea ce nu a fost vestit de la început. Oamenii nu au înțeles și au trecut pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu, fără să înțeleagă că orice om va merge în

rătăcire prin cunoștința lui proprie. Mulțumim lui Dumnezeu pentru psalmiști, proroci și bărbații lui Dumnezeu din Vechiul și din Noul Testament, care au prețuit așa de mult Cuvântul primit. De ce au ținut bărbații aceștia atât de sus acest Cuvânt și în slovă? Ei au fost aceia care l-au primit prin inspirație dumnezeiască. Dumnezeu a numit pe aceia cărora le vorbise acest Cuvânt, dumnezei, pentru că ei primiseră această substanță dumnezeiască în ei.

Vreau să spun că, dacă și noi am primit Cuvântul prin aceeași descoperire și inspirație a Duhului, așa cum a fost cazul cu prorocii și apostolii, atunci vom prețui acest Cuvânt mai presus de orice și pretutindeni. Atunci vom înțelege ce a spus psalmistul prin cuvintele: *„Laud Numele Tău ... căci Ți S-a mărit faima...”*

Mie mi s-a întâmplat cu adevărat acum 14 zile, ca un frate să râdă de mine când am deschis Biblia și am vrut să citesc din Biblie, el făcând mențiunea: „Din Biblie au citit toate denominațiile în decursul tuturor anilor, iar tu faci la fel.” Întrebarea mea a fost, desigur: „Ce aş putea face altceva? De unde să citesc?”.

Unii cunosc răspunsul și nici nu am vrea să-l publicăm, pentru că știm că oamenii nu au înțeles bine aceasta.

Noi credem că orice predică predicată a venit mai întâi din Scriptură, pentru a ne introduce din nou în Scriptură. Cine nu vede în felul acesta, nu vede corect. Cine nu înțelege în felul acesta, nu înțelege corect. Nimeni nu poate adăuga ceva mărturiei Sfintei Scripturi. Faptele apostolilor, capitolul 17, ne este un cuvânt foarte cunoscut. Noi am putea citi multe texte Biblice care se potrivesc la această temă – Fapte 17:11: *„Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.”*

Să primești Cuvântul cu bucurie, iar apoi cu aceeași bucurie să cercetezi Sfânta Scriptură, să ai un absolut și un echilibru, o garanție în spate, să fii ancorat în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să fii aruncat în dreapta și în stânga.

Cei din Berea au avut o inimă mai aleasă; ei poate nu au bătut în palme, nu au creat o atmosferă extraordinară, ci au cercetat zi de zi în Sfânta Scriptură, ca să vadă dacă lucrurile care li se spuneau, erau așa. Dacă oamenii ar face astăzi același lucru, atunci am economisi foarte

multă durere. Dar pentru ca Scriptura să se împlinească, trebuie să apară și aceste fenomene extremiste, care pătrund deseori până în inima bisericilor, făcându-și lucrarea lor, pentru că a fost spus dinainte că oamenii se vor împotrivi adevărului cu mintea lor stricată, așa cum au făcut-o Iane și Iambre atunci. Poate încă o observație: când i-am spus că este scris că atunci când Domnul va veni, vor fi doi într-un pat, și unul va fi luat, iar altul va rămâne; doi vor fi pe același câmp, doi la aceeași moară... Eu am întrebat: „Unde a fost semnalat măcar un singur caz, ca unul să fie luat, iar altul să fi rămas?” Atunci el mi-a spus: „Aceasta este o descoperire deosebită”. Eu i-am răspuns: „De așa ceva pot să mă lipsesc”. Dacă ei nu se mai pot apăra, atunci fug la „descoperiri”, și eu doresc să vorbesc azi puțin despre acest cuvânt „descoperire”.

Ce este o descoperire? Ce este descoperirea dumnezeiască? Cine cunoaște ceva din predica „Hristos, taina lui Dumnezeu descoperită”? Cine cunoaște textul: „*EL descoperit în trup*”? 1Timotei 3:16. „*Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.*”

Ce este o descoperire dumnezeiască? O descoperire dumnezeiască este împlinirea unei făgăduințe pe care El a dat-o. Aceasta nu este o tricotare smerită cu ață albă, ci împlinirea făgăduinței pe care a dat-o Dumnezeu. Hristos, taina lui Dumnezeu în trup, descoperită. Așa este scris: „O fecioară va naște un fiu, căruia îi va pune numele Emanuel.” Da, descoperire, dar descoperire ca o realitate dumnezeiască, pe care o poți ține în mâini și o poți vedea cu ochii, ca Simeon – Luca 2:30-31: „*Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor*”.

Mie îmi vin tot gânduri noi din discuția respectivă din S.U.A.. Eu aș respinge și aș ascunde acest interviu, dar eu am spus: „Enoh a fost al șaptelea după Adam, și este scris că el a umblat cu Dumnezeu, și el nu a mai fost găsit pe pământ. Însă voi sunteți toți aici, și sunteți răpiți – unde? Enoh nu a mai fost găsit pe pământ, iar voi sunteți încă toți aici.” Cu cea mai mare plăcere aș fi spus: „Să dispăreți de aici!”, dar eu rămân totdeauna amabil, chiar și atunci când oamenii sunt cu totul pe lângă, pentru că eu știu exact că nu oamenii sunt aceia, ci sunt duhuri smerite care îi duc în rătăcire și care au pus stăpânire pe acești oameni pentru a-i

ține legați. Atunci va fi de șapte ori mai rău. Vom citi un alt text din 2Timotei 2:15, 17, 18: *„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.”*; *„Și cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, cari s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora.”*

Îmi aduc aminte de cuvântul din Ecclesiastul 1:9-10: *„Ce a fost, va mai fi, și ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: „Iată ceva nou!”, de mult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră.”*

Atunci existau deja oameni care susțineau că învierea ar fi avut loc. Azi avem aceeași situație. Și asta este foarte potrivit. Oamenii încetează din viață și pleacă de aici, dar duhurile care locuiesc în ei nu vor fi înmormântate, ci ele vor ieși din acest om și vor intra în alții, și așa mai departe.

Noi, ca copii ai lui Dumnezeu, avem făgăduința primirii Duhului lui Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu este Duhul Adevărului. Duhul Adevărului călăuzește în tot Adevărul, iar fiecare adevăr este Cuvânt al lui Dumnezeu. Tot ce nu e Cuvânt, te duce pe lângă țintă – Romani 9:21,23: *„Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară?”*; versetul 23: *„...și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?”*

Există diferite vase cu conținut diferit, dar Dumnezeu vrea să facă din noi niște vase pe care să le umple și care să dea peste, pentru că noi nu suntem mulțumiți încă cu ceea ce am primit. Eu am de făcut aici un anunț foarte bun pentru voi: Dumnezeu are încă mai mult decât am primit noi până acum, iar Dumnezeu ne va dăruia mai mult.

Noi trebuie doar să-L credem pe Dumnezeu și să ne încredem în El, să nu ascultăm cu reținere, motiv pentru care suntem apoi mai reținuți cu decizia noastră pentru El, ci să luăm hotărârea aceasta în inimă, zicând: *„Doamne, eu doresc să fiu cu totul pentru Tine și să stau cu totul la dispoziția Ta”*.

Dacă noi am face asta, ca Biserică întreagă, s-o facem cu sinceritate, nu cu o jumătate de inimă, ci din convingere totală, și să spunem:

„Doamne, venirea Ta este aproape; descopere-Te nouă! Tu ai avut întotdeauna oameni cu care ai lucrat, iar noi suntem acum aici pe pământ, noi am auzit Cuvântul Tău și stăm acum la dispoziția Ta. Aici suntem noi. Fă cu noi cum Ți place Ție, dar fără piedici străine și fără „dacă și parcă””. Voi știți că noi, ca oameni, ne înșelăm câteodată foarte ușor. Noi spunem: „Suntem cu totul pentru Isus”, dar mai târziu, totuși nu e așa cum am cântat. Dar Dumnezeu ne va da har și pentru aceasta. Să credem numai fiecare Cuvânt din toată inima.

Eu vreau să citesc doar pe scurt rugăciunea fratelui Branham , din introducerea predicii „Hristos, taina lui Dumnezeu descoperită”, predicată de omul lui Dumnezeu în data de 28 iulie 1963: „Doamne Isuse, eu am vorbit către trupul acesta al Bisericii, ca ei să țină împreună prin mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu, prin Cuvântul absolut. Eu i-am avertizat, așa cum și apostolul Pavel avertizase turma să împotriva lupilor care vor pătrunde în turmă. TU ești Același Dumnezeu, care ai fost atunci, însă și dușmanul este același. Fie ca această legătură frățească și legătura dragostei să rămână totdeauna printre oamenii aceștia, în Numele lui Isus Hristos. Amin!”

Voi știți ce simte o inimă de păstor, și puteți citi în prorocul Ieremia, în prorocul Ezechiel; Dumnezeu a spus: „Eu le voi da păstori după inima Mea, Eu însumi voi fi păstorul turmei Mele, și mă voi ocupa de oile Mele.” Dumnezeu spune însă imediat și judecata: „Păstorii s-au hrănit numai ei...”, dar turma au risipit-o. Apoi El mai spune: *„Eu am pus niște veghetori peste poporul Meu, iar aceștia să nu tacă, iar atunci când văd că vine nenorocirea, atunci să avertizeze, dacă nu, sângele celor ce vor muri, va fi cerut din mâinile lor.”*

Dacă avertizăm, o facem nu pentru că ne face plăcere, ci noi avertizăm ca apostolul Pavel și alți slujitori ai lui Dumnezeu, pentru că înșelăciunea și rătăcirea este așa de mare, iar dușmanul se folosește întotdeauna de Sfânta Scriptură.

Eu vă întreb: ce a făcut dușmanul la ispitirea Domnului nostru? El a venit cu „Este scris”. El a luat Cuvântul, el s-a folosit de Cuvânt, așa cum a făcut-o deja în grădina Eden, dar a folosit Cuvântul acesta greșit; s-a folosit de acesta în mod pervers – ispititor. Tactica lui nu s-a schimbat încă până în ziua de azi. Dar și noi trebuie să facem ceea ce a făcut Domnul nostru. EL a mers la Scriptură și a spus: „De asemenea

este scris!”. Dacă cineva vrea să ne spună ceva, atunci noi trebuie să mergem la Scriptură și s-o cercetăm, și să vedem unde este confirmarea celor spuse de persoana respectivă. Orice lucrare trebuie să se bazeze pe mărturia a doi sau trei martori.

Din prorocul Ieremia 23:22 citim: *„Dacă ar fi fost față la sfatul meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu, și să-i întoarcă de la calea lor rea, de la răutatea faptelor lor!”*

Orice persoană care a primit personal sfatul lui Dumnezeu, acela nu va putea altfel decât să spună poporului lui Dumnezeu Cuvântul lui Dumnezeu.

Fratele Branham spunea mai departe în predica aceasta: „Fie așa cum mi-ai arătat Tu acum doi ani în vedenia aceea despre hrana care trebuia depozitată”. El a intrat apoi în amănunte despre ceea ce i s-a arătat. Apoi a spus: „... despre care am văzut în vedenie că trebuie depozitată aici. Fie ca noi să primim azi un coș plin din această hrană, pentru păstrare pe bandă magnetică.”

Eu chem pe Dumnezeu ca martorul meu, că fratele Branham mi-a spus în ziua de 3 decembrie 1962 despre depozitarea hranei – aceasta este înregistrată pe benzi magnetice. Prin aceasta, el s-a referit la predicile care au fost înregistrate și păstrate, pentru ca ele să fie traduse mai târziu și puse la dispoziția poporului lui Dumnezeu. Aceasta a fost sarcina noastră pentru generația noastră, ca să vestim acest Cuvânt cu toate făgăduințele sale, care cuprinde partea profetică – făgăduințele și împlinirile -, și să facem de cunoscut această taină copiilor Săi. Pentru aceasta a fost nevoie de o slujbă profetică, pentru a fi pus acest Cuvânt pe sfeșnic.

Dar acum trebuie grija cea mai mare, - dacă este nevoie și de o chemare dumnezeiască -, pentru a aduce acest Cuvânt descoperit, conform vocii lui Dumnezeu, într-o rânduială profetică, conform mărturiei complete a Sfintei Scripturi, și să-l prezinte poporului lui Dumnezeu, pentru ca mărturia întreagă să corespundă.

Eu m-am gândit la 1Corinteni 1:18: *„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.”*

Noi am vorbit cu unii frați despre aceasta; acolo scrie despre Cuvânt și despre cruce – cuvântul despre cruce. Știți voi că chiar cuvântul acesta

este respins în zilele noastre? Eu nu aş reda hula de ieri, care am auzit-o cu urechile mele, dar ieri un frate a pronunţat adevărul. Aici scrie despre Cuvântul crucii. Cuvântul despre cruce a devenit pentru oameni o ghicitoare. Fratele nostru a spus: „o ghicitoare cu cuvinte încrucişate”. Asta se potriveşte aşa în zilele noastre. Oamenii au pierdut descoperirea şi ei nu mai pot rândui lucrurile. Este ca un rebus cu cuvinte ne-găsite, dar nu pentru noi. Pentru noi totul este rânduit, puse una lângă alta, în armonie dumnezeiască, numai că şi noi trebuie să ne lăsăm încadraţi în această armonie dumnezeiască.

Eu cred că Dumnezeu a reuşit în mare parte cu noi. Noi nu suntem încă acolo unde Dumnezeu vrea să ne aibă, dar noi nu ne-am dus prea departe. Peste mărturia Sfintei Scripturi noi nu am trecut, aşa cum spunea apostolul Pavel: „Să nu treceţi peste ce este scris!”, însă poate că şchiopătăm puţin sub ceea ce este scris. Asta poate fi. Dar Dumnezeu poate să ne restituie anii. EL poate reda cele pierdute, El dăruieşte din nou putere, curaj şi speranţă nouă.

Fratele Branham spunea mai departe: „Dumnezeu avea un scop şi o taină ascunsă. Despre aceasta doresc să vorbesc în dimineaţa aceasta către adunare, şi anume despre taina ascunsă a lui Dumnezeu, pe care o avea El în gândul Său, înainte să fi început lumea, şi cum s-a desfăşurat totul până în ceasul acesta în care noi trăim.”

Aceasta corespunde exact cu Efeseni, capitolul 1, şi Coloseni 1 şi multe alte texte biblice, care spun că Dumnezeu a făcut un Plan în Sine însuşi cu omenirea, înainte de întemeierea lumii, iar în mijlocul istoriei omenirii se înfăptuieşte istorie dumnezeiască. De la Eden înapoi nu există pe pământ doar copii de oameni, ci şi copii de Dumnezeu. În mijlocul neamului omenesc există şi un neam dumnezeiesc. De aceea scrie Sfânta Scriptură în Faptele apostolilor: „*De aceea, noi suntem de neam de Dumnezeu*”. Acelaşi lucru l-a pomenit apostolul Petru în epistolele sale de atunci. Dar cine o vede? Cine aude? Cine înţelege? Numai acel ce a primit cu adevărat harul lui Dumnezeu, numai acel ce a fost născut în Împărăţia lui Dumnezeu. Aici este o lipsă mare. Mulţi au venit din diferite cercuri şi s-au lovit de mesajul acesta pentru timpul nostru, fără ca ei să se fi întâlnit şi să fi trăit cu adevărat cu Dumnezeu. Ei au fost entuziasmaţi de lucrurile mari ale lui Dumnezeu şi, prin aceasta, ei au avut un timp bun şi o poziţie laudabilă, vorbind chiar despre ceea ce

Dumnezeu a făcut printr-un proroc. Dar cele mai mari lucrări pe care Dumnezeu le-a făcut, - fie cele prin Moise, Ilie, Ioan, Branham, sau prin noi astăzi -, nu înlocuiesc lucrarea lui Dumnezeu din fiecare din noi în parte. Trebuie ca lucrarea să se întâmple în noi personal. De aceea a spus atunci Domnul, în Ioan, capitolul 3: „... *dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu*”. Altfel, acel om nu se poate orienta în Împărăția lui Dumnezeu.

El trebuie să fie din același material, din aceeași substanță, iar Împărăția lui Dumnezeu nu vine însoțindu-te pământește cu cineva, nu cu lucruri pe care vrem noi să le apărăm pentru a avea dreptate, ci Împărăția lui Dumnezeu își croiește drumul cu forță și pătrunde în noi. După ce Hristos, Domnul, este în noi, iar Împărăția lui Dumnezeu a luat ființă în noi, atunci noi suntem în Împărăția lui Dumnezeu și Împărăția lui Dumnezeu este în noi. Atunci noi suntem în Hristos și Hristos este în noi. Amândouă lucrurile le găsim scrise în Sânta Scriptură – 2Corinteni 5: „*Căci, dacă cineva este în Hristos, este o făptură nouă*”; iar celălalt cuvânt este în epistola către filipeni: „*Hristos în noi, nădejdea slavei*”. Amândouă trebuie să fie într-o armonie desăvârșită - noi în Cuvânt, și Cuvântul în noi. Noi nu mergem cu Dumnezeu pe o șosea cu o singură bandă, ci într-o comunitate intimă, pe care Dumnezeu a creat-o prin Golgota. Deci, aici este vorba despre taina lui Dumnezeu, care a fost ascunsă de la întemeierea lumii, iar în decursul timpului și-a găsit împlinirea.

Aici el a spus mai departe: „Atunci veți înțelege cu claritate, cred eu, ce se întâmplă. Taina cea mare a lui Dumnezeu este ascunsă. EL a ținut-o în taină, ascunsă. Nimeni nu a știut ceva despre aceasta, nici chiar îngerii nu au înțeles nimic. EL nu a descoperit-o. Acesta este motivul pentru care a fost o liniște de o jumătate de ceas, în taina a șaptea, când pecetea a șaptea a fost deschisă.”

Noi știm că fratele Branham a vorbit despre cele șapte peceti, iar în Apocalipsa 8:1 putem citi cu toții că, atunci când a fost deschisă pecetea a șaptea, a fost o liniște în cer, timp de o jumătate de ceas. Biblia vorbește la timpul trecut de toate lucrurile care fac parte din istoria mântuirii. Dacă citim Sfânta Scriptură cu atenție, vom vedea că apostolul Ioan a văzut deja atunci pe cei 144.000 pecetluiți pe muntele Sionului. El a văzut gloata din cer care cântau și strigau că nunta

Mielului a început – „*să ne bucurăm și să ne veselim*”. Ioan văzuse cerul nou și pământul cel nou.

La Dumnezeu, timpul înseamnă foarte puțin. EL este din veci în veci. Dacă în Matei 25 scrie că Mirele a venit și ușa a fost închisă, atunci noi trebuie să știm că aceasta a fost și este încă la viitor, până în ziua de azi. Dar în timpul nostru există și astfel de frați care formulează aceasta la trecut și spun: „Așa este scris”, pentru că prorocul a zis: „Ușa a fost închisă”, deci aceste lucruri trebuie să fie împlinite deja, dacă este scris: „Ușa a fost încuiată”. Din păcate, mintea lor este încuiată.

În Luca 24:45 citim: „*Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.*” Unii se gândesc la lucruri de neînchipuit. Cum vor merge lucrurile înainte în felul acesta? Dumnezeu are grijă ca taina Lui ascunsă, de la întemeierea lumii, care este multiplă, să-și găsească desfășurarea când Domnul va veni pentru a-i lua pe ai Săi. Atunci noi Îl vom vedea așa cum este, atunci vom fi una cu El.

Fratele Branham a spus încă un lucru în predica respectivă: „Șapte tunete au lăsat ca glasurile lor să răsunе, iar Ioan nu a avut voie să scrie ceva – era în legătură cu venirea Domnului. Aceasta este ceva ce El încă nu a descoperit – cum va veni El și când va veni. Este bine că El nu a făcut-o.”

Fratele Branham a spus: „Atunci când Domnul Isus a fost pe pământ, oamenii au vrut să afle când va veni El din nou. EL a spus: „Nici Fiul nu știe când se va întâmpla”. Vedeți? Dumnezeu reține toate acestea pentru El. Este o taină. De aceea a avut loc această liniște în cer, timp de o jumătate de ceas.”

Eu v-am citit acum dintr-o predică din iulie 1963, unde fratele Branham spune: „Aceasta este în legătură cu venirea Domnului, dar El nu a descoperit încă cum și când va veni El.” Însă fratele acesta mi-a spus acum 14 zile, că în timpul acela când fratele Branham a vorbit, Domnul venise deja. Acolo puteți vedea că oamenii, cu mintea lor înțeleaptă, trec pe lângă adevăr. Eu sunt bucuros că în predica aceasta și tunetele au fost aduse în legătură cu venirea Domnului, pentru că ele au locul tocmai acolo, și nu în altă parte, la venirea aceea când El va pune un picior pe pământ și unul pe mare, ca Proprietarul original, care a înfăptuit lucrarea de răscumpărare, anunțând că El va începe să împărățească. Acest lucru nu se întâmplă la răpire, pentru că atunci când

va avea loc răpirea, El nu va pune picioarele pe pământ și pe mare, ci la răpire noi vom fi ridicați de pe pământ, după ce trupurile noastre vor fi transformate pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh - aceasta ne spune Sfânta Scriptură.

Există un număr apreciabil de venituri ale Domnului. Poate ar trebui să ne ocupăm puțin cu această temă la sfârșitul acesta de săptămână. Voi veți fi surprinși că și în Apocalipsa 22, după ce în capitolul 19 este scris despre nunta Mielului, iar în capitolul 22 scrie așa de frumos: „*Iată, Eu vin curând!*”. Noi avem nevoie astăzi de o descoperire adevărată prin Duhul Sfânt, și anume descoperirea lui Isus Hristos.

Eu îndrăznesc să spun aici că aceasta ne-a fost dăruită prin har. Noi ne-am pus odată la picioarele Domnului Isus și la ușa Împărăției Sale, nu la picioarele unui Gamaliel, ci la picioarele lui Isus. Noi am primit acolo Cuvântul descoperit prin Duhul Său, și clarificat în toate amănuntele. Dacă nu am spune astfel, atunci nu am da slavă lui Dumnezeu. Noi dăm slavă și onoare Domnului nostru, care S-a îngrijit pentru aceasta în timpul acesta de înșelăciune și rătăcire, pentru ca noi să posedăm un Cuvânt clar și nefalsificat în orice învățătură biblică, pe care-l putem predica. Acest Cuvânt nu a venit de la noi, ci această taină o găsim în Biblie, și ne-a fost doar descoperită, pentru ca să știm ce vrea Dumnezeu cu noi și ce legătură are taina cea mare în sine, și că aceasta a fost ascunsă în trecut, însă acum a fost descoperită sfinților Săi apostoli și proroci.

Eu mă bucur pentru aceasta. Eu mă bucur pentru faptul că Domnul a vorbit clar și concret cu noi. Fratele Schmidt ne-a citit întrebarea Domnului Isus: „Ați înțeles voi toate astea?” Da? Am înțeles noi pe Domnul? Noi suntem călăuziți în alte adâncimi sau înălțimi (cum vreți); așa este, dar în aceeași direcție, iar direcția este corectă. Să nu credeți că noi nu ar trebui să ne cercetăm în fiecare zi traiectoria. Noi nu ne cercetăm comparându-ne unii cu alții, ci noi ne cercetăm conform Cuvântului lui Dumnezeu. Deci aici s-a spus că noi nu știm când va veni Domnul ca Mire, și fratele Branham spunea aici că tunetele erau în legătură cu venirea Domnului. Dar nimeni nu știe când va veni El.

După aceasta, fratele Branham a spus: „Este bine că El nu a descoperit această taină”. Biblia este în totalitatea ei descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos. Taina este descoperire pentru unii, și, în

același timp, taină ascunsă pentru alții. Așa va fi până la sfârșit. Ce a spus Domnul nostru? „De acum încolo lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea. Eu Mă voi descoperi, Mă voi întoarce la voi, Mă voi arăta...” nu un altul, ci El, Cel înviat; El, care S-a descoperit ucenicilor timp de 40 de zile și a vorbit cu ei despre Împărăția lui Dumnezeu. EL este astăzi încă Același. Fără nici un fel de fanatisme, ci cu o bucurie adâncă și mare, la fel cu o mulțumire adâncă, noi putem spune: „Doamne, Tu ne-ai vorbit, Tu ni Te-ai descoperit, Tu ne-ai descoperit aceste lucruri ascunse ale Planului Tău, iar noi pentru aceasta suntem plini de mulțumire.” De o prorocie tâlcuită de oameni, noi putem să ne lipsim oricum. Noi așteptăm adevărul autentic, nu imitația.

Ce a fost cu învierea Domnului Isus? Aceasta a fost doar o învățătură goală? Nu, groapa este goală. Celor ce nu au putut înțelege lucrarea din zilele acelea, li s-a spus: „De ce căutați pe Cel viu printre cei morți?”. Aceasta a fost o făgăduință, iar Scriptura nu poate fi desființată. După 72 de ore trupul intră în putrefacție, astfel că El a trebuit să învieze în decursul celor trei zile. Înțelepții își sparg capul și cărturarii ochelarii, spunând că Iona ar fi stat trei zile și abia în a patra...

Oamenii nu citesc bine Biblia, pentru că, dacă ar citi-o bine, atunci ar prinde sensul lucrurilor. Totul este descoperire, dar o descoperire se revarsă în realități divine. Să nu trecem ușuratic pe lângă Cuvânt. Nu a spus Domnul: „*Distrugeți templul acesta, iar Eu îl voi zidi în trei zile*”? Nu după trei zile. Noi trebuie să deosebim întotdeauna dacă un text biblic este doar redat sau dacă este o cuvântare a Domnului, referindu-se la un asemenea eveniment.

Ce a fost cu învierea celor ce au înviat odată cu Isus? Ce ne spune despre ei Sfânta Scriptură? Mormintele s-au deschis și mulți din sfinții adormiți au înviat și au fost văzuți în Ierusalim, după învierea Sa. A fost pentru aceasta vreo învățătură? Aceasta a fost o descoperire puternică, devenită realitate prin puterea lui Dumnezeu - o descoperire a puterii de înviere a Dumnezeului nostru. Ei au înviat odată cu El – 1Tesaloniceni 4:14: „*Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.*”

Unde suntem noi?

Când am întrebat atunci pe americanul meu despre acest text, el mi-a spus că și acest text este o descoperire. Descoperire, da, dar o descoperire adevărată, nu o descoperire goală. Isus Hristos, Dumnezeu descoperit în trup. Cred că știți că, atunci când va veni desăvârșirea, noi vom apare ca fii și fiice descoperiți vizibil pentru toți. Căci toată făptura așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Acesta este evenimentul cel mare, pe care-l așteaptă toți. Eu îl aștept la fel, și eu nu aștept în zadar. Eu știu că acest eveniment va avea loc. Eu am Cuvântul lui Dumnezeu și făgăduința în fața mea, iar credința mea este ancorată în Cuvântul Lui.

O, câte texte am putea citi, care ne-ar aduce bucurie! De ce să ne bucurăm? Pentru că noi putem rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu, să mișcăm aceste cuvinte în inima noastră, pe care le purtăm așa cum a făcut-o Maria. Noi știm că, dacă sămânța dumnezeiască a fost pusă în noi, nimic nu mai poate fi adăugat acolo, pentru că nu mai există nici un amestec în continuare.

Fratele Branham a spus: „Din această ultimă trezire va apare o Mireasă curată și nepătată.” Așa ca și Maria atunci, o fecioară curată, ea a așteptat până când a venit sămânța făgăduită, care era Cuvântul făgăduinței, iar acest Cuvânt al făgăduinței se revărsase în realitate divină, și Hristosul s-a născut. Așa va fi și la sfârșitul timpului de har: toată făptura, creațiunea, așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Apostolul Ioan scria: „Încă nu s-a descoperit”. Vedeți ce armonie prin Duhul lui Dumnezeu, și cum a călăuzit El pe toți apostolii. Unul vorbește despre descoperirea fiilor (la viitor), iar celălalt scrie: „Încă nu s-a descoperit”. Apoi el mai scrie din convingere, inspirat de Duhul Sfânt: „Când vom fi descoperiți, vom fi ca El”. Aleluia! Laudă și onoare Dumnezeului nostru! Atunci nimeni nu va mai șchiopăta, ci atunci vom fi ca El – transformați, trupul muritor va fi îmbrăcat în nemurire, trupul supus putrezirii să se îmbrace în ne-putrezire, așa cum este scris: „*într-o clipeală, la ultima trâmbiță*”. Toate astea nu le vom tâlcui, ci toate acestea le vom trăi în realitate. Așa cum am fost învredniciți să primim acest Cuvânt dumnezeiesc pentru timpul acesta, lăsați-ne să purtăm acest Cuvânt cu onoare, și să fim vrednici de Evanghelia primită, așteptând cu răbdare până când va bate ceasul lui Dumnezeu, și să se împlinească cu noi și în noi acest Cuvânt făgăduit. Eu citesc încă: „El este același ieri, azi și în veci”. Dacă lucrurile au fost bine încheiate, atunci rezultă un

tablou întreg, de la cădere până la restituire, tabloul întreg al creațiunii și întreg Planul lui Dumnezeu, care este descoperit în Isus Hristos. Fratele Branham spunea după textele acestea un „Amin!” așa de frumos. Noi spunem de prea puține ori „Amin!”.

Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este vestit, atunci putem spune „Amin!”, fără nici o reținere, pentru că, prin aceasta, noi suntem de acord. Prin aceasta noi dăm dreptate lui Dumnezeu și spunem: „Așa este! Amin!”. Așa va fi. Dacă lucrarea este bine încheată, rezultă un tablou întreg, de la cădere până la restituire. Dacă s-a întâmplat acest lucru, atunci nu va mai fi nici o urmă de cădere, nici o urmă de păcat, de boală, necaz sau moarte. Așa este scris: „Nu va mai fi durere, nici lacrimă, nici moarte nu va mai fi. Cele vechi au trecut; iată că totul s-a făcut nou.” Dacă această vale a plângerii ar fi sala de nuntă, cum zic acești prieteni, atunci nu știu ce am mai putea aștepta. Dar eu spun încă o dată că noi, prin harul lui Dumnezeu, știm ce așteptăm. Noi așteptăm pe Mirele sufletului nostru, care a făgăduit în Evanghelia lui Ioan, în capitolul 14: „Eu mă duc să vă pregătesc un loc, apoi vin din nou ca să vă iau la Mine, ca să fiți acolo unde sunt și Eu”. EL nu va fi aici unde suntem noi, ci noi vom fi unde este El. Dar oamenii aceștia întorc fiecare cuvânt dumnezeiesc pe dos. Atunci când am spus: „Ascultă, este scris în Matei 22 că sala s-a umplut de oaspeți, apoi a mai intrat și un om fără haina de nuntă.” Eu am întrebat: „Dacă nunta are loc acum aici, voi ați aruncat deja afară pe omul care nu avea haina de nuntă, și dacă este așa, cine este acela?” El mi-a spus: „Aceasta este o descoperire deosebită”. Atunci puteți să vă închipuiți că asta mergea așa încolo și înapoi. Niciodată un răspuns concret, până când se umpluse măsura, și eu nu am mai vrut să-l conving.

Dragii mei, eu repet cu plăcere atunci când spun să mulțumim mai mult lui Dumnezeu pentru Cuvântul Lui care ne-a fost descoperit în toată claritatea, ca să fim treji, să mulțumim mai mult pentru că Dumnezeu ne-a ținut în harul Său și cu mintea clară. Nu numai descoperirea este importantă, ci totul să concorde între cap și inimă. Eu vă spun cu precizie: dacă lucrurile corespund în inima ta, atunci va corespunde și în altă parte. Dar dacă în inima cuiva este încurcătură, atunci apare ceea ce este în inimă, aceasta iese apoi dinăuntru afară. Deci, să repetăm unele teme...

Dumnezeu are un Plan mare cu omenirea, și El vrea să facă din copii de oameni, copii de Dumnezeu. EL vrea să ne dăruiască, prin nașterea din nou, viața veșnică, ca să fim în veșnicie cu El.

Eu vă rog ceva. Să nu auzim doar aceste lucruri cu plăcere, ci să le primim ca o sămânță dumnezeiască în noi și să spunem: „Doamne, eu am auzit de mult aceste lucruri; Te rog vino cu Duhul Tău peste Cuvântul Tău, și fă totul nou în mine! Lasă ca făgăduințele Tale să le trăiesc!” Noi cântăm deseori: „Eu doresc o trăire nouă, Doamne, cu Tine”. Numai prin Tine voi fi biruitor. Dacă suntem de partea Domnului, noi vom merge din biruință în biruință, pentru că El a câștigat lupta pentru noi. EL este Biruitorul de la Golgota. EL va veni din nou, și așa cum au știut ai Săi atunci când El a venit pe pământ, când Scriptura s-a împlinit în El pas cu pas, tot așa va împlini El din nou fiecare făgăduință din Scriptură care se referă la acel eveniment. Ceea ce este scris despre El, se va împlini cu El, și ceea ce este scris pentru noi, se va împlini cu noi.

În orice caz, Dumnezeu are vase de cinste spre slava Sa pe acest pământ, vase care rămân curate, vase care primesc Cuvântul Lui sfânt, vase care nu primesc o altă sămânță în interiorul lor, pentru a nu săvârși curvie duhovnicească, ci care rămân fecioare curate.

Ce scrie apostolul Pavel în 2Corinteni 11? „Eu mă tem ca gândurile voastre să nu se strice, față de Hristos, și după cum șarpele a amăgit pe Eva, să nu vă amăgească și pe voi.”

Gândirea curată este gândirea lui Hristos, întotdeauna Cuvântul, așa ca și până acum; noi să gândim așa cum a gândit El. Să fim vase spre slava Sa, vase noi, vase care au trăi nașterea din nou, care poartă viața dumnezeiască în ei, având astfel legătura cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui, și tot ce nu vine din Dumnezeu și din Cuvântul Lui, nu poate veni nici din Duhul Lui. Duhul proslăvește pe Isus; El ia Cuvântul și ni-l descoperă în importanța sa dumnezeiască. Cu aceasta vrem să încheiem astăzi, cu inimi pline de mulțumire. Amin!

Să mulțumim Domnului din inimă pentru descoperirea dată robilor Săi, asupra lucrurilor care se întâmplă și care o să se întâmple în curând.

Amin!